

Ο Μέγας Συμπονετικός

/ Editorial

[Ηλίας Λιαμής, Σύμβουλος Ενότητας Πολιτισμού](#)

Λίγοι φίλοι είναι τόσο πιστοί στη ζωή του κάθε ανθρώπου, όσο ο ανθρώπινος πόνος. Ο πόνος της μάνας μας μάς φέρνει στη ζωή, με πόνο της δικής μας ψυχής την αποχαιρετούμε. Και στο ενδιαμέσο, ο πόνος, ο κάθε είδους πόνος, πάντα παρών. Πολλές φορές μάλιστα παρών, αν και απών, μέσω του φόβου, που ξέρει να κάνει το ανύπαρκτο υπαρκτό και να σφραγίζει τις στιγμές της χαράς και της γιορτής, όπως γίνεται στις μέρες που ζούμε.

Διαχρονικό και πανανθρώπινο το ερώτημα: Γιατί ο πόνος στη ζωή μας; Γιατί τόσο μεγάλη η δύναμή του, ώστε και ο θάνατος να φαντάζει πολλές φορές ως λύτρωση; Και αν ο κοσμικός άνθρωπος, ο ξεκομμένος από κάθε μεταφυσική αναζήτηση, ο εμπλεγμένος μόνο στις διαδικασίες της καθημερινότητας πνίγεται από την αγωνία τού ερχομού του ή μαθαίνει να υπομένει στωικά την παρουσία του, ο Χριστιανός βρίσκεται αντιμέτωπος με μια θεμελιώδη αντίφαση:

Πώς συμβιβάζεται η παρουσία τού πόνου και της πάσης φύσεως οδύνης στη ζωή

του ανθρώπου με την άπειρη αγάπη και φιλανθρωπία του Δημιουργού;

Από το ερώτημα αυτό, ίσως να ξεκινάει η αναζήτηση της ουσίας της Χριστιανικής θεολογίας. Μία σειρά από «γιατί» θα μας φέρουν αργά ή γρήγορα στην πύλη της Εδέμ, που μόλις έχει κλείσει, αφήνοντας έξω τους Πρωτοπλάστους. Την ώρα που η Εύα και ο Αδάμ στέκονται αμήχανοι μπροστά στο ξεκίνημα της νέας τους ζωής, ο κύκλος της οδύνης έχει ανοίξει. Κι όσο κι αν ακούγεται σκληρό και περίεργο, οι Πατέρες της Εκκλησίας μας συμφωνούν, πως ο Θεός δεν τιμωρεί αλλά προικίζει τον άνθρωπο με τη φθορά και το θάνατο. Γιατί τόση σκληρότητα; θα ρωτήσουν πολλοί. Κι όμως! Όσοι κρατήσουν στην ψυχή τους ακλόνητη την πίστη σε ένα Θεό αγάπης και ελέους, θα καταφέρουν, αν όχι να καταλάβουν, τουλάχιστον να υποψιαστούν το τι πασκίζει ο Θεός να καταφέρει.

Δε θέλει ο Θεός να ξεχαστεί ο Παράδεισος. Δε θέλει να δει τον άνθρωπο να συμφιλιώνεται με την αποτυχία και να θεωρεί φυσιολογικό το λάθος. Δεν ευλογεί ο Θεός την αιωνιότητα του «τίποτα». Αυτού του «τίποτα» τη γεύση είχε ο καρπός του δέντρου. Και η ίδια αυτή πικρή γεύση διαπότισε, μέσα από την προπατορική αμαρτία, όλη την Κτίση. Με πόνο και όχι με οργή ανακοινώνει στον Αδάμ την προπατορική συνέπεια.

«Πικρό το ψωμί που θα τρως, τον κύκλο του θανάτου θα κινεί. Πικρός κι ερχομός της ζωής απ' τη γυναίκα σου. Με πόνο θα γεννάει και πόνο θα μπολιάζει στο κάθε νέο κορμάκι».

Όποιος ακούσει μόνο αυτά, δε θα μπορέσει να καταλάβει το σχέδιο της αγάπης του Θεού. Και είναι η πίστη, εκείνη που κάνει τον άνθρωπο ικανό να ακούσει τα υπόλοιπα. Ναι, ο πόνος και ο θάνατος είναι η πιο απτή, η πιο βέβαιη πραγματικότητα. Ναι, το κορμί μας πονάει και γερνάει. Ναι, ήμαστε όντα με αρχή και τέλος. Δεν είναι όμως αυτά η μοίρα μας. Δεν είναι η καταδίκη μας. Είναι η καύσιμη ύλη να κρατηθεί ζωντανή η πυρά της μνήμης. Ο πόνος δεν αφήνει την ψυχή να ξεχάσει την ποιότητα της ζωής, για την οποία ήταν πλασμένη. Η οδύνη της ψυχής και του σώματος είναι το απτό ανθρώπινο παράπονο για μια ζωή που δε μας αξίζει και το αίτημα για κάτι που κάποτε μας χαρίστηκε σαν δώρο και που ποτέ δε μας αφαιρέθηκε, αν και του στρέψαμε τα νώτα.

Δεν πλαστήκαμε για να πεθάνουμε. Δεν πλαστήκαμε για να πονάμε. Κι όμως: Όσο κι αν η νοσταλγία δεν έσβυσε, όσο κι αν το αίτημα παρέμενε, έπρεπε ο Θεός να γίνει άνθρωπος για να φανεί πως ο δρόμος της επιστροφής ήταν αδιάβατος. Έπρεπε ο Θεός να γίνει άνθρωπος, για να περπατήσει μέσα από τον πόνο και το θάνατο και να οδηγήσει το ανθρώπινο γένος «εις αναψυχήν».

Παιδαγωγοί και συμβουλάτορες πέρασαν πολλοί από την ιστορία. Άλλοι είδαν τον πόνο σαν μοίρα, άλλοι σαν φάντασμα, άλλοι σαν βάρος ασήκωτο κι άλλοι πρότειναν να κάνουμε την ανάγκη φιλοτιμία και να συμφιλιωθούμε μαζί του, σαν κολασμένοι που δεν πρόκειται ποτέ ν' αφήσουν το κελί της καταδίκης τους. Πολλοί οι παιδαγωγοί κι οι συμβουλάτορες, λίγοι εκείνοι που κατάλαβαν τον πόνο του άλλου, ελάχιστοι εκείνοι που τον έκαναν δικό τους κι Ένας, Εκείνος που έβαλε στο ίδιο το κορμί Του, απέναντι απέναντι, ζωή και θάνατο.

Τότε έπεσαν οι μάσκες κι ο πόνος ούρλιαξε, δάγκωσε και μετά, όταν όλα απέτυχαν, κανάκεψε την ανθρώπινη φύση μας, μπας και τη πείσει πως είναι μοιραίος κι ο δρόμος του προς τον θάνατο αναπόφευκτος και φυσικός. Εκείνος όμως δεν λύγισε και δεν πείστηκε. Κι αν έφτασε στο μνήμα, κι αν έφτασε στον Άδη, δεν συνθηκολόγησε. Το Φως Του απογύμνωσε τον πόνο από κάθε «νομιμότητα» και θέριεψε την βεβαιότητα μιας ζωής ελεύθερης απ' τα δεσμά του.

Έπρεπε ο Θεός να γίνει άνθρωπος για να καταλάβουμε πως είμαστε πλάσματα Θεού συν-πόνιας. Έπρεπε ο Θεάνθρωπος να κρεμαστεί από Σταυρό για να συντρίψει τη σκληρή και πονεμένη καρδιά μας η κατά μέτωπον αμάχη φωτός και σκότους. Έπρεπε ένα μνήμα να μείνει κενό για να σιχαθούμε τη ματαιότητα και να διψάσουμε την αιωνιότητα.

Έπρεπε να απλωθεί προς εμάς το χέρι του Μεγάλου Συμπονετικού για να βεβαιωθούμε πως δεν εγκατέλειψε ούτε στιγμή το σχέδιό Του: Να ντύσει τη μνήμη τού Παραδείσου με πόνο για να μην σταματήσουμε να νοσταλγούμε Ζωή,

ξεχείλισμα Ζωής, βυθισμένης στη χαρά και την γλυκύτητα της παρουσίας Του. Αυτής, που, φέτος, των θυρών κλεισμένων, θα βρει τρόπο να μας αρπάξει από τον Άδη μας και να μας εκτοξεύσει προς το Φως Του!_

<https://bit.ly/2Y1njPy>